

LISA YEE
MAIZY CHEN'in
SON ŞANSI

Çeviren: Hale Özdemir

Eksik Parça Yayınları

Maizy Chen'in Son Şansı
Lisa Yee

İlk olarak aşağıdaki isimle Penguin Random House LLC'nin bir alt markası olan
Random House Children's Books tarafından İngilizce olarak basılmıştır:
Maizy Chen's Last Chance

Writer House LLC, New York ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Text copyright © 2022 by Lisa Yee

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Hale Özdemir**
Editör: **Eda Okuyucu**
Redaksiyon: **Özge Er**
Kapak İllüstrasyonu: **Şevval Topdağ**
Sayfa Tasarımı: **Şevval Topdağ**
Kapak Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Kasım 2025
ISBN: 978-625-5874-70-2

Türkçe yayın hakları, Libris Agency aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na
aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir
yolla çoğaltılamaz.

[instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

[facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

[youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

[tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

[x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiyayincilik.com.tr

*Annem, babam, Benny, Kait ve özellikle bu yolculuğa çıkan
büyükannem ve büyükbabam için...*

Hiçbir hikâye en baştan başlamaz.

Bölüm 1

Turtalar sahteydi ama büyükannemle büyükbabam bunu bilmiyordu. En azından ilk başta... Annem, “Tasty Flaky Pie Crust” reklamı için yaptığı çalışmaları izlemeleri için onları davet etmişti. Birlikte ilk kez sete gittiğimizde annem bana, “Yemek stilisti olarak işim, her şeyin kamerada mükemmel görünmesini sağlamak,” demişti.

Büyükannem ve büyükbabam, boyunlarında uyumlu, parlak renkli uçak yastıklarıyla havaalanından doğrudan gelmişlerdi. Onları belaya buluştuktan korumak benim işimdi ki bu, düşündüğünüzden daha zor bir görevdi! Bavulları yere daha yeni değmişti ki büyükannem sevinçle bana doğru koştu, öyle heyecanlıydı ki neredeyse beni yere devirecekti. Sarılması biraz garipti. Bunun sebebi boyun yastığı mı, yoksa sekiz yaşında olmama rağmen onu ilk kez yüz yüze görmem miydi, bilmiyorum.

Bu arada, en iyi arkadaşım Ginger, büyükannem ve büyükbabamı bu kadar az tanımamı tuhaf buluyor çünkü onun ailesi birbirine çok bağlı. Ginger’a, “Karışık bir durum,” diye açıklamaya çalışmışım. Ama dürüst olmak gerekirse, ben de tam anlamıyordum. Annemle hemen her konuda konuşuruz ama konu ailesiyle ilişkisine gelince işler tamamen değişiyordu.

Büyükbabam, sette tepesinde sallanan sahne ışıklarından bile daha parlak bir şekilde ışıldıyordu. “Maizy, çok büyümüşsün!” diyordu ki birden gözü bir tek duvarı olan oyuncak mutfığa takıldı ve ilgisi hemen oraya kaydı.

Tam o sırada büyükannem, parmağıyla dar bir insan çemberini işaret etti. “Çalışıyor olmaları gerekmiyor mu?” diye sordu. “Neden çalışmıyorlar?”

Yönetmen, “Charlotte, prova turtalarına ihtiyacım var, hemen!” diye bağırırken, annem sakinliğini koruyarak ortada duruyordu. Katlanır masaların üzerine dizilmiş iki düzine turtayı işaret ederek, “Turtalarınız hazır!” dedi.

Bazı turtalar tamamen pişmişti, diğerleri ise hâlâ fırına girmeyi bekliyordu. Hepsi yakın çekimler için özenle hazırlanıyordu. Büyükannem ile büyükbabam, annemin mükemmel yuvarlak kepçelerle çalışmasını şok içinde izliyordu. Kamerada daha iyi görüldüğü için vanilyalı dondurma yerine patates püresi kullanılıyordu. Bardaklardaki süt ise aslında tutkaldı çünkü kamerada gerçek süten daha güzel duruyordu.

Öğrendiğime göre, büyükanne ve büyükbaba da yemek işiyle uğraşıyordu. Golden Palace (Altın Saray) adlı bir restoranın sahipleriydiler. Last Chance (Son Şans), Minnesota’daki Çin restoranlarından biri. Annem bir keresinde bana, “Maizy, sen Last Chance’teki Chen ailesinin son üyesisin,” demişti. Orayı hiç görmediğim için bu söylediği bana her zaman garip gelmişti.

Büyükannem ve büyükbabam fısıldaşmaya başladığında, konuşmalarını duyabilmek için dikkat kesildim.

“Charlotte bunu nereden öğrenmiş?”

“Bizden değil!”

“Bu gerçek yemek değil ki!”

Annem turtaların üzerine krem şanti yerine bir kutu tıraş kreması sıkıldığında, büyükanne yüzü zombi görmüşe döndü.

Olup bitenler, onlar için fazlaydı. Büyükannem bir eliyle takım çantasını, diğer eliyle de büyükbabamı tutarak, “Hadi, eve gidiyoruz!” dedi kararlı bir şekilde.

“Ama daha yeni geldik!” diye itiraz etti büyükbabam. Bu sırada, fırının arkasının olmadığını ve içinde bir kamera bulunduğunu fark etmişti.

Büyükannem daha fazla bir şey söylemesine fırsat vermeden eğilip alnımı öptü. “Seni seviyoruz, Maizy. Bizi mutlaka ziyarete gel!”

Bu, büyükanne ve büyükbabamla son görüşmemdi. Ta ki bugüne kadar...

Bölüm 2

Yaşlı bir kadın, elindeki bambu süpürgeyle kaldırımı süpürüyordu.

“Büyükanne?” diye seslendim.

Büyükannem beni görünce süpürgeyi bırakıp kalbini tuttu. Tepemde yükselen devasa siyah ayı heykeli beni tedirgin ediyordu.

“Büyükbabası!” diye bağırdı heyecanla Golden Palace’ın içine doğru. “Maizy’imiz geldi!”

İçeriden bir adamın titrek sesi duyuldu: “Maizy? Maizy, buraya gel de sana bir bakayım!”

“Benim küçük Maizy’m,” dedi büyükannem. Büyükannem, benden sadece birkaç santim uzun olduğu için bu söz oldukça ironikti. “Sonunda ziyarete gelebildin!”

Ona başka seçeneğim olmadığını söylemedim. Onu en son üç yıl önce *Tasty Flaky setinde* gördüğümünden çok daha mutlu görünüyordu. O reklam, annemi *Food Stylists Monthly* dergisinin kapağına taşımıştı ama annemin en çok hatırladığı şey, ailesinin bir “merhaba” bile demeden oradan ayrılmış olmasıydı.

Bu esnada eski püskü bisikletli bir çocuk süzülerek geçti, sonra etrafımdan dolaşp frene bastı. Gözlerini dikip birine bakmanın kabalık olduğunu bilmiyordu galiba.

Ben tepemdeki korkunç ayı heykelinin yanından parmak uçlarımda geçerken, annemin boğazını temizlediğini duydum. Kollarını kavuşturmuş, bizim Honda’ya yaslanmıştı. Arabanın ön camı parçalanmış böceklerle doluydu; Los Angeles’tan buraya yaptığımız üç günlük yolculuğun kayıpları...

Annem güneş gözlüklerini çıkarırken, “Merhaba anne,” dedi. “Maizy, Last Chance’e tek başına gelmedi. Ben de buradayım.”

Bölüm 3

Golden Palace’a adım attığımda aldığım sotelenmiş sarımsak ve zencefil kokusu, yolun yaklaşık üç yüz elli kilometrelik kısmında yemek yemediğimi ve açlıktan ölmek üzere olduğumu hatırlattı bana. Etrafıma merakla baktım, teneke tavandan Çin kırmızısı kâğıt fenerler sarkıyordu. Duvarda, süslü bir altın anahatarın yanında, yıldızları eksik eski bir Amerikan bayrağı asılıydı.

Orta masada oturan, eski zamanlardan kalmış gibi görünen ve bir televizyon programındaymışız gibi bizi izleyen kadın dışında restoran boştu.

“Maizy, buraya gel!”

Öksürük sesini takip ettim. Mutfakın yanında, tekerlekli sandalyede büyükbabam oturuyordu. Gülümsedim ama ne kadar zayıfladığını görmek beni ürkütmüştü. Oysa fotoğraflarda kocaman bir göbeği vardı.

Kendimi bildim bileli annem ve büyükannem birbirlerine e-posta ile fotoğraflar gönderirlerdi ve ayrıca telefonda konuşurduk. Bir kere görüntülü konuşmayı denemiştik ama bu da pek iyi gitmemişti. Annem ve benim görebildiğimiz tek şey tavandı ve büyükbabam sürekli, “Bu açık mı? Nasıl açıyorsun?” diye soruyordu. Birkaç ay önce bilgi-sayarları bozulunca e-postalar ve fotoğraflar da kesilmişti.

“Merhaba baba.” Annemin sesi olabildiğine nazikti. Büyükbabamla konuşmak için diz çöktü. “Nasılsın?”

“İyiym, iyiym. Turp gibiyim!” dedi büyükbabam. Solmuş Dodgers şapkasını çıkarınca annemin siyah saçları omuzlarına döküldü, saçları onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Büyükbabamın saçları ise gümüş rengindeydi; seksenli yaşlarında olmasına rağmen pek kırışıklığı yoktu.

Büyükbabam, “Sırf yakında öleceğimi düşündükleri için beni bütün gün şu saçma tekerlekli sandalyede oturtuyorlar,” derken bana göz kırptı. Karşılık olarak gülmem mi gerekiyordu, emin değildim. Büyükannem bana tekrar sarıldı. “Boşver o yaşlı keçiyi!”

“Baba, lütfen!” diye itiraz etti annem. “Böyle şeyler söylememelisin.”

Ülkeyi baştan başa geçerken annemle çok eğlenmiş, durmaksızın gülmüştük. *Prenses Gelin*’den “Akıl Almaz” ve *Oz Büyücüsü*’nden “Ev Gibisi Yok” gibi, en sevdiğimiz filmlerden alıntılarla bağırarak şarkı söylemiştik. Ama Last Chance’e yaklaştıkça annem giderek sessizleşmişti. Son bir saatte de hiç konuşmamıştı zaten. Mecburi ziyaretimizin nedeni büyükbabamdı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu annem.

O sırada büyükbabamın gözleri yavaşça kapandı, tüm vücudu titriyordu. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde büyükanneme döndüm. O ise bütün sakinliğiyle, “Maizy, aç görünüyorsun. Bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu.

Annem de bu esnada “Ambulans çağırın!” diye bağırmaya başlamıştı. Bir yandan da büyükbabamı yokluyordu: “Baba, konuş benimle!”

“Ne?” Büyükbabam önce bir gözünü, sonra diğerini açtı ve anneme, “Yakaladım seni Charlotte!” dedi. Kendince yaptığı şaka sonrası bana sırtıyordu, annem son derece ciddi olmasına rağmen ben kendimi gülümserken buldum.

Kargaşanın ortasında bir müşteri içeri girdi.

Büyükannem aceleyle yanına gidip adama kırmızı bir menü uzattı. Bazı harfleri silinmişti, bu yüzden ön yüzünde “*olden Pal ce*” yazıyordu.

“Bu gerçek Çin yemeği mi?” diye sordu iri yarı adam kravatını gevşetirken.

Büyükannem başını sallayarak cevapladı: “Kesinlikle! Tüm yemeklerimizi eski Çin tariflerine göre yapıyoruz.”

“Harika!” Adam menüyü kapatıp siparişini verdi. “Bana *chop suey* ve krem peynirli *wonton*¹ getirin. Çin yemekleri gerçek olmalı, yoksa ne anlamı var, değil mi?”

1 Çin mutfağına ait, genellikle ince hamurun içine et, deniz ürünü veya sebze dolusu konularak hazırlanan küçük hamur işleri veya mantı. (ç.n.)

Bölüm 4

Büyükannem, onu mutfağa kadar takip etmemi işaret etti. Metal raflarda koca koca pirinç torbaları, şans kurabiyesi kutuları ve devasa soya sosu şişeleri duruyordu.

“*Chop suey*,” dedi homurdanarak. “Bu gerçek Çin yemeği değil ki!” Sonra bana tekrar sarılmak için durdu: “Maizy!”

Büyükannem dev bir satıra uzandı. Domuz eti, kereviz ve mantarları yıldırım hızıyla doğrarken önce irkildim, bir süre sonra ise sonra hayrete kapıldım. Bıçağın keskin kenarını kullanarak, her şeyi yağda cızırdayan kıyılmış sarımsakla birlikte sıcak bir tavanın içine attı. Alevler öyle yükseldi ki geriye sıçradım. Yemeğin kokusu ağzımı sulandırmıştı.

LeBron James gibi dönerek fritöze daldırdığı *wonton*’lar, sihirli bir şekilde beyazdan altın sarısı kahverengiyeye dönüştüler. Büyükannem, pirzolayı tavadan ağır beyaz bir tabağa kaydırırken yemem için bana bir tane *wonton* uzattı. Öyle hızlıydı ki sadece onu izlerken bile yorulmuştum.

Ağzımı elimi sallayarak serinletmeye çalıştım. “Krem peynirli *wonton*’ları daha önce hiç duymamıştım,” dedim. Dışı çıtır çıtır, içi yumuşak ve kremsiydi.

Büyük, yuvarlak siyah bir tepsiye yemek tabaklarını dizerken, “Minnesota’da süt ürünleri çok kullanılır,” diye açıkladı büyükannem.

“Peki, bunlar gerçekten Çin yemeği mi, yoksa Amerikan yemeği mi?” diye sordum.

“Çin tabii,” dedi büyükannem.

Müşterilerin siparişleri yerlerine ulaştıktan sonra, büyükannem benimle annem için yemek yapmaya başladı. Büyükbabam ise restorandaki yaşlı kadınla bir fincan çay içiyordu.

“Otur, Maizy,” dedi büyükannem. “Yemek zamanı.”

Barbekü domuz etiyle yapılan *char siu* ve *chow fun* eriştesi, rendelenmiş omlet, kar bezelyesi ve havuç bukleleriyle kızarmış pilav tabaklarında aile tarzı bir ziyafet çektik. Kırılmış domuz etli, baharatlı kızarmış patlıcandan buhar yükseliyordu.

Çok açtım ama çubuklarla erişteyi almaya her çalıştığım da ağzıma değil, kucağıma düşüyorlardı.

“Büyükanne, bir çatal alabilir miyim lütfen?” diye sordum.

“Çin yemeği çubuklarla yenir!” dedi.

Sonrasında göz kırıp bana bir çatal uzatana kadar kendimi küçülmüş gibi hissettim.

“Büyükbabana sakın söyleme!”

Yemek bitince, annemle büyükannemi yüksek sesle, kızgın bir şekilde konuşurlarken yalnız bırakıp restoranı keşfe çıktım.

“Buraya gelmen çok uzun sürdü,” diyordu büyükannem.

“Ceza almadan sürebildiğim kadar hızlı sürdüm.”

“Hayır, kastettiğim bu değil, yani neredeyse otuz yıl sürdü!”

Bunca yolu sırf tartışmak için geldiğimize inanamıyordum. Annem nadiren sinirlenirdi ama büyükannem ya da büyükbabama konuşurken sesi gerginleşebiliyordu. Golden Palace’ın duvarlarını kaplayan resimlere ve hatıra eşyalarına bakarak dikatimi dağıtmaya çalıştım. Burası bir müze gibi sadece masalar ve uyumsuz sandalyelerle doluydu; sanat eserleri yerine yemekler vardı. Daha neler göreceğimi merak ediyordum. Annem, insanlara mutfak sanatlarıyla ilgilendiğini söyler; belki de yemek yapmak bir sanattır.

Gümüş bir çerçeve içinde genç bir Çinli gelinin soluk bir fotoğrafı vardı. Asılı, eski bir Golden Palace menüsünde, on beş sente tam öğün yemek reklamı görünüyordu. Bir diğer *Hawaii* posterini ise yamuk duruyordu.

Mutfağın yanındaki küçük ofise girdim. Masada bir yığın fatura duruyordu, duvarda ise fotoğraflar asılıydı. Düzinelerce fo-

toğrafin hepsinde Çinli erkekler vardı; insanlar genç görünse de fotoğraflar oldukça eskiydi. Bir köşede elyazısıyla yazılmış bir not vardı. O kadar solmuştu ki kelimeleri zar zor okuyabildim: *“Ben Çinli bir Amerikalıyım.”*

“Hadi, Maizy. Gidip eşyalarımızı yerleştirelim.” Annemin sesi yorgundu.

Bisikletli çocuk hâlâ dışarıdaydı. Birbirimize baktık ama ikimiz de bir şey söylemedik.

Büyükannem, arabamızdaki hazır yemek paketlerini görünce onaylamayan sesler çıkardı: “Evin kapısı kilitli değil. Oraya nasıl gideceğini biliyor musun?”

Annem, Kaliforniya’dan ayrıldığımızdan, hatta belki daha da öncesinden beri tuttuğu nefesini, derin bir iç çekişle salıverdi. “Eskiden orada yaşıyordum anne, hatırladın mı?”

Bölüm 5

Arahanın motoru yeni çalışmıştı ki kırmızı kapılı, beyaz bir evin önünde durduk. Komşularımız Zang ailesinin de kırmızı bir kapısı vardı. Çinliler kırmızının iyi şans getirdiğine inanırdı.

Annem valizlerle uğraşırken, ben bir çantayı kapıp içeri daldım. Mobilyalar rahat ama biraz eski görünüyordu. Bizim evimiz ise tamamen modern tarzda döşenmişti, hatta oturulmasına izin verilmeyen pahalı bir tasarım koltuğumuz bile vardı. Oysa bu evde oturma odasında poker oynayan köpeklerin bir tablosu ve merdivenlerden yukarı doğru uzanan duvar boyunca asılı olan, tamamen bana ait fotoğraflar vardı. En tepeye ulaştığımda, dış tellerim yüzünden gülümsemeyi reddettiğim en son okul fotoğrafımla karşılaştım. O fotoğraftan hiçbir zaman hoşlanmamıştım.

Bir kapının üzerinde asılı elyazısıyla yazılmış bir tabela gözüme çarptı: “BURADAN UZAK DURUN!” Uyarıya rağmen şansımı denemeye karar verdim ve içeri girdim. Burası annemin odasıydı ve evin geri kalanından tamamen farklı görünüyordu. İçeride mor bir şifonyer, mor tonlarında gölgelikli bir yatak ve duvarın bir köşesini kaplayan kabarık çıkartmalar vardı. Ben odama çıkartma yapıştırsam annem beni öldürürdü.

Küçük masanın üzerinde kırmızı bir daktilo duruyordu. Kitap rafları Judy Blume kitapları ve *Mad* dergileriyle dolup taşmış durumdaydı. İlan panosunda ise bir balo fotoğrafı asılıydı, fotoğraf-taki annemin saçları kıvırcıktı ve yanında abes bir şekilde sırttan bir çocuk duruyordu. İkisi de -sanki büyük bir sır paylaşıyorlarmış gibi- çok mutlu görünüyordu.

“Asya perması,” dedi annem, bavulumu puf koltuğun yanına bırakırken. “O zamanlar kıvrıcık saçlı diğer kızlar gibi olmak istemiştım ama saçlarım isyan etmişti. Maizy, sen burada, benim odamda kalabilirsin.”

“Gerçekten mi? Harika olur!”

Annem, eline bir polaroid fotoğraf makinesi aldı ve “Hadi gülümse!” dedi.

Flaş patlayıp fotoğraf makineden çıktığında ikimiz de afallamıştık. Polaroidi bana uzattı, ben de görüntünün yavaşça netleşmesini izliyordum.

“Tatlım,” dedi annem kısık sesle. “Sana bir şey söylemem gerek.”

Nefesimi tuttum çünkü insanlar “Sana bir şey söylemem gerek!” dediğinde bu asla iyi bir şey olmazdı.

Annem ellerine baktı. “Büyükbaban düşündüğümden çok daha hasta.”

Geçen çarşamba büyükannemden telefon geldiğinde annemin ağladığını duymuştım. “Neden bana daha önce söylemedin? Neden bekledin?” diye sormuştu ona.

Perşembe günü annem iş programını ayarlamış ve yaz kampını iptal etmişti. Cuma günü yola çıkmıştı; bugünse günlerden pazardı ve işte Last Chance’teydik.

Görünüşe göre büyükbabam bir süredir hastaydı ama geçen haftaya kadar bize söylememişlerdi. Büyükannem bizi rahatsız etmek, büyükbabam ise kimsenin bilmesini istememişti. Ginger’ın büyükannesi en ufak ağrısını bile herkesle paylaşır, hatta bazen uydurduğu bile olurdu. Ama bizim ailede, söylenmeyenler bazen söylenenlerden daha fazla yer kaplıyordu.

“Ne kadar hasta?” diye sordum. Tekerlekli sandalyesi ve çok zayıf görünmesi dışında, büyükbabam iyi görünüyordu. Çok gülüyor ve şakalar yapıyordu. Gerçekten çok hasta olan birisi bunları yapabilir miydi?

Annem yatağa uzandı ve tavana bakarak konuşmaya başladı. “Onu doktora ben götüreceğim, böylece durumunu doğru düz-

gün öğrenebilirim. Büyükannenin ağzından düzgün bir şey almak imkânsız. Ama eminim yakında toparlanır.”

“Bir hafta içinde mi, yoksa iki haftada mı?”

“Daha çok bir, hatta belki iki ay. Maizy, gerçekten bilmiyorum. Bu ziyaret benim için de bir macera olacak!” Annem neşeliymiş gibi konuşuyordu ama yüzünde endişeli bir ifade vardı. İşleri yürütmekte hep çok iyiydi, ama sanki bu kez zorlanıyordu.

İki ay mı? O anda fark ettim ki bu neredeyse bütün yaz demekti. Benim tatilde eğlenmem gerekiyordu; oysa burada, Last Chance’te sıkışıp kalmıştım. Büyükbabam için üzülmem gerektiğini biliyordum ama o an en çok üzüldüğüm kişi kendimdim.

Bölüm 6

Oturma odasıındaydım. Masanın üzeri oldukça kalabalıktı; ilaç şişeleri, birkaç deste iskambil kâğıdı ve renkli poker fişleriyle dolu şeffaf bir kutu da orada duruyordu. Kanepenin üzerine düzgünce katlanmış çarşaflar, battaniye ve yastıklar yerleştirilmişti. Büyükbabam orada uyuyordu çünkü merdivenleri çıkamıyordu ve büyükannemin onu üst kata taşıması imkânsızdı.

Ben, “Bütün yaz burada sıkışıp kalabilirim!” diye feryat ederken, telefonun diğer ucundaki Ginger, “Maizy, sen olmadan pazar *brunch*’larını nasıl atlatacağım?” diye sordu.

Her pazar, Ginger’ın tüm *Ortega* akrabaları büyük bir aile yemeği için büyükannesinin evinde toplanırdı. Ginger’ın o kadar çok kuzeni vardı ki bazılarının ilk isimleri bile aynıydı. Keşke benim de büyük bir ailem olsaydı. Ginger’ın annesinin bir sürü erkek ve kız kardeşi vardı, kayınvalidesini de ekleyince liste uzayıp gidiyordu. Üstelik annesi gelecek yıl yeniden evlendiğinde daha da fazla akrabası olacaktı. Benim annem ise bir kez bile evlenmemişti.

Telefonu kapattıktan sonra, annem dışarı çıkıp şehri keşfetmemi önerdi. Ben de onu dinleyip çıktım ama kayda değer bir şeye denk gelemedim. Bir sinema salonu bile yoktu. Last Chance’te eğlenceli hiçbir şey olmayacağına dair bahse girebilirdim.

Bizim orada evler neredeyse birbirine yaslanmış durumdaydı. Burada ise geniş ön bahçeler ve evler arasında bolca mesafe vardı. Her şey eski görünüyordu. Ürkütücü, gri bir köşke denk gelince kalamadım. Bahçesindeki yabancı otlar çok uzamış ve çeşme kurumuştı. Evin terk edilmiş olduğunu düşünmüştüm, ta ki dantel perdelerin hafifçe aralandığını görene kadar... Ürperip hızla oradan uzaklaştım.

Ana cadde üç blok boyunca uzanıyordu ve Last Chance Lutheran Kilisesi'nde sona eriyordu. Yürürken hemen yakınlardan buruma harika bir koku geldi. Kokunun geldiği dükkânın camında kocaman harflerle "Dünyanın En İyi Sosisi" yazıyordu. Tabelasında "Werner's Wieners" yazıyordu; fotoğrafını çekip Ginger'a göndermeye karar verdim. Bunun onu güldüreceğinden çok emindim.

Kaldırımda devasa bir köpek hareketsiz yatıyordu. Öldü mü acaba diye endişe ederek sessiz adımlarla yaklaştığımdaysa -neyse ki- gözlerini açtı ve kocaman esnedi.

Onu sevmek için eğildim ve "Merhaba," dedim. "Ben Maizy." Kürkü çikolata rengiydi; alnında ise kalp şeklinde beyaz bir leke vardı. Köpeklerin gülümseyemeyeceğini söylerler ama bana kesinlikle gülümsüyormuş gibi görünüyordu.

Biraz sonra gördüğüm "Last Chance Bankası & Kütüphanesi" tabelası dikkatimi çekti. İçeri girmek için kapıyı ittim ama kilitliydi. Küçük sarı not kâğıdına, kıvrımlı bir elyazısıyla şunlar yazılmıştı: "Sel nedeniyle kapalı. Para yatırmak veya çekmek için Daisy G.'yi arayın." Öte yandan notta herhangi bir telefon numarası yoktu.

Az ilerideki yan sokakta ise "Last Chance Yem ve Olta Balıkçılığı" tabelası gözüme çarptı. Dükkân, hayat sigortası da satıyordu. Buradaki her şey aynı zamanda başka bir şeye hizmet ediyor gibi görünüyordu. Acaba Golden Palace, başka ne olarak kullanılıyordu?

"Ben Franklin, Beş Kuruşluk ve Gazozlu Şelale" dükkânının önüne yaklaştığımda, kapı sanki beni bekliyormuş gibi açıldı. Açı olan kişi, isim etiketinde Eva yazan bir kadındı. Saçları o kadar beyazdı ki yaşlı mı genç mi olduğunu kestirmek imkânsızdı.

"Sizi tekrar görmek çok güzel!" dedi Eva, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle.

"Buraya ilk kez geliyorum," diye cevapladım şaşkınlıkla.

Yapay elmas çerçeveli gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak bana baktı. "Ah, ne aptalım. Seni başka birine benzettim."

O ana kadar hep sadece kendime benzediğimi düşünmüştüm.

"Peki, nerelisin tatlım?" diye sordu Eva.

"Kaliforniya," dedim.

Başını salladı. "Yani nerelisin?"

“Los Angeles...”

“Yani aileni soruyorum, kökeniniz nedir?” diye tekrar sordu.

Ooooh, tamam! Ne demek istediğini şimdi anlamıştım.

“Amerikan vatandaşıyım,” dedim ama onun aslında başka bir şey sorduğunu fark edip ekledim: “Kastettiğiniz buysa, ırkım Çinli.”

“Last Chance’e hoş geldiniz! Golden Palace’ı mutlaka denemelisiniz. Minnesota’daki en iyi Çin yemeği oradadır,” dedi.

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. Ginger’la birinci sınıftan beri durmadan konuşuyorduk ama yabancılarla konuşmakta hiç iyi değildim.

Ben Franklin Beş Kuruşluk ve Gazozlu Şelale dükkânı, elma gibi kokuyordu. El yapımı takılar ve renk renk şekerlerle dolu cam kavanozlar kendimi bir hazine sandığının içindeymişim gibi hissettirmişti.

Gazoz tezgâhında, kabarık dokulu turuncu bir kazak giymiş, iri yarı ve kel bir adam oturuyordu. Elindeki muzlu dondurmayı yemeyi bırakıp bir an için bana baktı ama göz göze geldiğimizde utangaç bir tavırla arkasını döndü.

Biraz sonra kasaya gidip Eva’ya seçtiğim bir kelebek tokayı uzattım. Başını sallayarak, “Bu tokayı kimin alacağını merak ediyordum,” dedi. Ve yeni tanışmış olmamıza rağmen benim için yüzde 15’lik “Arkadaş ve Aile” indirimi uyguladı.

Kasabanın merkezinin sonunda bir tren istasyonu vardı. Penceresinden içeri bakınca tek gördüğüm toz ve örümcek ağlarıydı, onlarca yıldır terk edilmiş gibi duruyordu. Yolun karşısında ise bir peri masalından fırlamış gibi duran eski bir taş kuyu vardı. Last Chance’te kötü kalpli karakterler olmamasını umarken aklıma bir fikir geldi: Ginger’a filmdeki Pamuk Prenses gibi dilek tutarken bir video gönderecektim.

Telefonumu çıkardım, kuyunun kenarına eğildim, dileğimi diledim ve...